

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΡΥ ΜΥΣΝΙΚ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΜΟΝΑΧΑ οι πρόγονοί μας, οι Ισπανοί, διακρίθηκαν στην τέχνη των βασανιστηρίων... μου έλεγε μια βραδιά ένας φίλος μου, Περούβιανος άριστοκράτης. Τι μεγάλη φαντασία, που είχαν αυτοί οι άνθρωποι! Ήξεραν καλά πώς να κάνουν έναν κατάδικο να πεθάνει έχοντας φόρο από τους πόνοους, πριν ξεσηχρηθεί όριστικά. Και αυτοί άκομοι οι Ίνδοι άνωμάζαν θεούς τους Ισπανούς δικαστές τους, έπειδή τους φοβόντουσαν σαν τον διάβολο, και κάτι παραπάνω μάλιστα. Όστόσο, οι Ισπανοί κατακτητές της Άμερικής βρέθηκαν πολλές φορές σε άσποκλη θέσι, έξ αιτίας του φαταλισμού των ιδιαιτεριών. Θα σου διηγηθώ σχετικά μια παλιά ιστορία, που την άκουσα κάποτε από τον παππού μου, τη θλιβερή ιστορία του Άλάρκο, που τιμωρήθηκε σκληρά χωρίς λόγο και άραση, άπλωξ έπειδή έκοψε με τον μπαλάτι το χέρι ενός Ίνδου μάγου...

»Την έποχή εκείνη — ή ιστορία αυτή συνέβη πριν από πολλά χρόνια — ο Άλάρκο, ένας Ισπανός άποικος, κυβερνούσε μια μεγάλη περιφέρεια του Μεξικού, κοντά στον Άμαζόνιο ποταμό. Μία μέρα, μπήκε σε μια βάρκα μ' έξη άνδρες και τράβηξε για το χωριό Πουέρτο Ρεκαβαρέν, που βρισκότανε πολλά χιλιόμετρα μακριά άποκει. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αυτού θά έπιωρούνε κατά τα μέρη, από τα όποια θά περνούσε, για να δη μήπως ύπηρχαν εκεί έμεταλλεύσιμες γαίες. Για την περιουσία αυτή — μια περιουσία άραχτά έπικινδύνη — πήρε μαζί του όδηγό έναν Ίνδο, πρώην μάγο, ό οποίος όμως έγινε χριστιανός, παίρνοντας τ' όνομα Σεβαστιανός. Πρέπει όμως να σου πω ότι αυτοί οι έγχριστιανισμένοι Ίνδοι ήταν πό άμωφόροι και από τους πό σκληροκόρητους άγγιρους. Ύποκρινόντουσαν πώς ήταν έθνοθιασμένοι από τον χριστιανισμό, κατά βάθος όμως περιφρονούσαν την καινούρια θρησκεία τους και δέν έπαυαν να λατρεύουν κρυφά τους θεούς των, με μεγαλύτερο μάλιστα φαταλισμό από πρώτα...

»Έτελος, μια νύχτα, ύστερ' από ένα κοιμιστικό ταξίδι σαράντα ώρων, ο Άλάρκο άρασε τη βάρκα σ' ένα σημείο του Άμαζονίου, που μπορούσε να θεωρηθί φυσικό λιμάνι. Εκεί κοντά βρισκότανε κι ένα χωριό ύθαγενών, που είχαν άσπασθή τον χριστιανισμό, έχοντας στη διδασκαλία του βουδδισμού των Ιεραποστόλων.

»Ο Άλάρκο και οι άνδρόι του έπαιαν άμέσως να κοιμηθούν, μέσα στο πλοιαίο τους, έξανθλημένοι από το έπιπνο ταξίδι τους στα νερά του Άμαζονίου. Κατά τα χαράματα όμως έπίτησαν τρομαγμένα από δυνατά τραντάγματα. Μερικοί μεγάλοι χοροί δένδρων, που έπαιαν στο ποτάμι, κατέβαιναν από ψηλά, αναταράζοντας το ρεύμα του ποταμού. Οι Ισπανοί έπαιε να τσακίλωναν να φύγουν άποκει, γιατί δίερχαν σοβαρό κίνδυνο να τσακιστούν από τα δένδρα, και να κατατρίχουν σ' άλλο ελιμάνι, όπου θά ήταν περισσότερο άσφαλισμένοι...

»Και τότε πρόσεξαν ότι, ενώ κοιμόντουσαν, ο Σεβαστιανός, ο Ίνδος όδηγός τους, είχε πετάξει στην άεροστασία όλα τα τρούματά τους και τί έτοιμαζότανε κι αυτός να πηδήσει έξω, αφήνοντας τους Ισπανούς στο έλεος του Θεού! Είχε βγάλει καλάς το ένα πόδι του έξω και κρατούσε σχετικά ένα θάμνο, με τα δύο χέρια...

»Δέν το περίμενε να Ξυπνήσουν Ξαφνικά οι Ισπανοί... —Κλέβητ! Κανάγια! βρυχηθήκε ο Άλάρκο. Θέλεις να με κάνης να πεθάνω σ' αυτήν την καταραμένη έρημιά, χωρίς τρούμα και χωρίς όδηγό!... Ένομοι σου, όμως, και δέν θά σ' άρψωσι έτσι! Θα τα πούμε καλύτερα, όταν θά περάση ο κίνδυνος. Έλα τώρα, πάμε να ρουφτούμε κιάτοι, να μη μάς πλακώσουν τα δένδρα... Άφισε τους θάμνους...

»Μά ο Ίνδος έξακολούθησε, με το άγιο πείσμα των ανθρώπων της φυλής του, να κρατά σχετικά τους θάμνους και με τα δύο χέρια. Ή βάρκα άνατιπάζοτανε σαν κωροδόσκουλο πάνω στο ταραγμένο νερό του ποταμού... Και οι χοροί των δένδρων, που τους παράσενε το ρεύμα, κατέβαιναν με ύποκομο θόρυβο... Ύστερ' από λίγο θά ήταν πολύ άγρια πείνα... Τα μεγάλα κούτσουρα θά τσακίζανε τη βάρκα, θά έκαναν ίσως άλμια όλους τους έπάδες της... Μά ο Ίνδος κρατούσε άκωια τη βάρκα άκίνητη στο έπιμάνδυνο αυτό μέρος!...

»Ο Άλάρκο δέν ήταν κατά βάθος κακός άνθρωπος. Το πείσμα όμως του Σεβαστιανού τον έξώρισε. Και για να τον κάνη ν' άρψη τους θάμνους, πήρε έναν μπαλάτι, τον σήκωσε ψηλά και τον άφισε να πέση με δύναμη στο χέρι του μάγου...

»Το χέρι του Σεβαστιανού κόπηκε από τον καρπό και πετάχτηκε λίγα μέτρα παρακάτω...

»Ο Ίνδος έβγαλε ένα σπαραχτικό ξεσωνητό πόνοο, που ήκουαξε με όριπιασμα πληρωμένου θρήνου, κι έπαιε άναλόητος στο βάρκα...

»Ήταν χωρίς πείνα. Ο Άλάρκο μόλις και μετά βίας πρόλαβε να μετατρέψη τη βάρκα σ' άσφαλισμένο μέρος. Οι χοροί των δένδρων πέρασαν όριστικά από εκεί, με ύποκομο παρλασιό, συνεχίζοντας την πορεία τους...

»Όταν ο Σεβαστιανός συνήλθε, δέν φώναξε, δέν διαμαρτυρήθηκε, δέν έβρισε για το άναπαυρόθατο κακό που του έκαναν. Έορξίσε μονάχα στον Άλάρκο ένα βλέμμα γεμάτο μίσος κι έδωσε όδηγίες στους Ισπανούς: τί έδους βότανα έπαιε ν' άναζήτησουν κοντά στην άεροστασία, για να τά βάλη στην πληγή του και να σταματήση ή άμορραγια. Ύστερα, έδωσε την πληγή του κι έκλεισε τα μάτια του...

»Τό βράδυ της ίδιας μέρας, ο Άλάρκο έπαιε στο Πουέρτο Ρεκαβαρέν. Το χωριό αυτό ήταν κατοικημένο από πεντακόσιους Ίνδους, πέπε Ιεραποστόλους και δεκατέσσε Ισπανούς άποίκους. Οι Ίνδοι πληροφορήθηκαν την τιμωρία, που έπέλαβε ο Άλάρκο στον Σεβαστιανό, χωρίς να δείξουν όρηγη κι άγανάκτηση — ή, τουλάχιστον, φροντίζοντας να μη φανερώσουν τα πραγματικά τους αισθήματα. Μά και ο πρώην μάγος δέν έξεδιήλωνε καμιά έχθρότητα εναντίον του Ισπανού. Ή πληγή του είχε κλείσει. Και στη θέση του χεριού ύπήρχε μονάχα ένα στρογγυλεμένο κόκαλο. Όστόσο ο Άλάρκο, ό οποίος ήξερε καλά τον ύπολο χαρακτήρα των Ίνδων, πρόσεξε διαρκώς μήπως ο Σεβαστιανός του παίξει κανένα άσχημο παιχνίδι...

»Ύστερ' από λίγες μέρες, ή όρηγη του Θεού έπαιε στο χωριό αυτό. Χαλάς χοροί σαν καρδί, κατίστραψε τις φωτιές. Παρότις πληγές βγαίνανε από όμοια πόλην ύθαγενών. Τα παιδιά ένοιωθαν στο λαμό ένα άλλοδατο κώμα, σαν να ήρησαν να τά πνέξη ένα άόρατο χέρι. Και τη νύχτα χριστούδες μόνη της ή καρπίνα της μορξής έκκαλήσας, που είχαν έγκαταστήσει οι Ιεραποστόλοι σε μια καλύτερα, για τίς ψυχικές άνάγκες των νεοφώτιστων...

»Οι Ίνδοι άρχισαν να χάνουν τότε την πίστι τους προς τη νέα θρησκεία, βλέποντας αυτά τα δυσμενή σημεία του ούρανου. Οι Ιεραποστόλοι έπαισαν πολλούς ύθαγενείς ν' άνάβουν τη νύχτα φωτιές, για να επικαλεσθούν τα πνεύματα των θεών τους... Ή κατάσταση άρχισε να γίνεται σοβαρά. Άν συνεχίζόντουσαν αυτά τα εφάματα, ύπήρχε κίνδυνος να χάνουν όριστικά οι Ίνδοι την έμπιστοσύνη τους προς τη θρησκεία του Χριστού και να πάνε χαμένοι όλοι οι κότσι κι ή προσπάθειες των Ιεραποστόλων...

»Στο διάστημα αυτό ο Σεβαστιανός δέν έπαυε να ήρξεται σ' έπαρη με πολλούς όμοφύλους του και να κωβενταχί μαζί τους κρυφά, ώρες όλόκληρες...

»Και τέλος, ένα πρωί, μια άντιπροσωπεία Ίνδων παρουσιάστηκε στους Ιεραποστόλους και τους έδηλωσε, χωρίς περιτομήξ, ότι, κατά τη γνώμη τους, όλα όλα συνέβαιναν, όλες δηλαδή ή σημεριές που βρήκανε το χωριό, ήταν έργο... του κομιένου χεριού του μάγου. Και ήρτώσαν να βρηθί το κομιένιο χέρι και να ταπή με μεγάλη έπισημότη, για να έξεμμενισθούν και αυτοί και τα πνεύματα...

»Καταλαβαίνεις τί είχε συμβή; Ο πορηγός Σεβαστιανός κατώφθεσε να πείση τους Ίνδους ότι το κομιένιο χέρι χριστούξ τη νύχτα την καρπίνα, ότι αυτό ήρριχε τη χαλάς και άνουε πληγές στα σώματα, ότι αυτό έπαιε τα παιδιά από το λαμό, όταν νάθελε να τά πνέξη. Και, για να έξεμμενισθί αυτό το χέρι, έπαιε οι χριστιανοί να το άποδώσουν θρησκοπειτικές τιμές!...

»Οι Ιεραποστόλοι ήξεραν καλά τους Ίνδους. Ήξεραν ότι δέν έπαιε να παήη κανείς με τίς προλήψεις τους. Και άποφάσισαν να έκπληρώσουν τίς έπιθυμίες του.

»Και το πό τρομερό σ' όλη αυτή την παράξενη ιστορία, ένε ότι ο ίδιος ο Άλάρκο ύποχρώθηκε να πάη, με τρεις άλλους Ισπανούς, να ήρθί το κομιένιο χέρι, γιατί ύπήρχε κίνδυνος να έπαναστήσουν οι Ίνδοι, άν δέν τους έδιναν ικανοποίησι...

»Και ο Άλάρκο έαναγίχθηκε στην τοποθεσία, όπου συνέβη ή άμιατηρά σκηνή που σου έξιστόρησα προό λίγους. Μόλις όμως πλησίασε στο μέρος στο όποιο έπαιε να ήρθί το χέρι του Ίνδου, πάιστε σε μια τεραστία κρυφή παγίδα, που είχαν στήση εκεί οι ύθαγενείς για τ' άγια θεία, και διαμυλιτρικέ όσάρα. Το σώμα του κωροελάστρικε, μεταβλήθηκε άπό το μητέρα δόντια της παγίδας σε μακρές λωρίδες αίματοςμένον σαρκών. Οι σύντροφοί του, μαστέρελλο από τρούμο και άρπια, πήρανε το κομιένιο χέρι του μάγου, που δέν διακοκλήτηκαν να το βρούν, και έαναγίχισαν στο Πουέρτο.

»Όταν ο Σεβαστιανός ήμαθε το τραγικό τέλος του Άλάρκο, έκλεισε τα μάτια του, για να κρήνη ίσως μια λάμψη χαράς...

»Την έπιμένη ο Ιεραποστόλος φέρσανε τα καλά τους άμια κι έδαφον το κομιένιο χέρι, με μεγάλη ποικητή, σε μια γονία του μικρού κωμητηρίου του χωριού. Ο Σεβαστιανός, ό όποιος παροκολούθησε την κηδεία του χεριού του, χαμογελούσε, γεμάτος ικανοποίησι...

»Αυτή ένε ή ιστορία του κομιένου χεριού του μάγου, που έπε, τελειώνοντας, ο Περούβιανός φίλος μου. Μπορείς να βγάλής από αυτήν όποιο σημετέραμα θέλεις... Έκείνο που έξω ένο ένε ότι νοσταλγώ πάντοτε την εύτυχημένη ζωή, που έκαναν οι πρόγονοί μου, όταν άνουζόντουσαν για την κατάκτηση του πλοίου, με μύριους κινδύνους...

